

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

STREJF 1939

Barndommens Jul.

Mod Barndoms Fryd og mod Manddoms Tinde,
der flyver Tankerne ofte hen;
i Julens Glans kan jeg Tonen finde
fra Barndomstiden — den svundne Ven.
Skønt Barndoms Dage for Manddom svinder,
og Tiden kræver min Kraft og Haand,
saa slynger stadig hin kære Minder
hvert Aar om Julen et gyldent Baand.

Naar Granen straaler, og Barnet smiler,
med Jubel vender sig mod mig om,
udslettes Tiden og straks jeg iler
mod Barndomslandet, hvorfra jeg kom.
Jeg naar det aldrig — kun kan jeg stirre
ind i en Verden, hvor Freden bor;
der var jeg — nu, her hvor Luften dirrer
af Staalets Malmklang i Syd og i Nord.

I Lysets Glans jeg en Fremtid skuer,
en Ungdoms Kraft til en Ridderfærd;
jeg ser en Pragt, som naar Solen luer;
jeg møder Stjernen blandt Stjerners Hær.
Ja, Ungdom drøm, men lad Drømmen skyde
en Ranke frodig, som ej forgaar;
thi friske Viljer skal Vejen bryde
og føre Danmark mod solfyldt Vaar.

Lad andre smile ad Barnesindet
og føle stolt sig og alt for stor,
jeg favner Julen og Barnemindet
til Vandrings-tiden er endt paa Jord.
Snart Klokketklangen mod Sky sig svinge,
den flyver ud til hvert fattigt Skjul,
en Højtids Sang vil de Toner bringe,
et Fredens Budskab til denne Jul!

E. C.

Velsignede Jul.

Lad os tænke os siddende i en Kirke. Mange Mennesker er til Stede. Det er Juletid, og Kirkens store Kor skal synge.

Det begynder med spæde, klingre Barnestemmer; først enkeltvis jublende og let; saa tostemmigt — de melodiførende Stemmer slyngende sig yndefuldt om hinanden. Man ser for sig i Tankerne ligesom uskyldige smaa, der leger med hverandre paa Paradisets Enge.

Nu sætter en ny Klang ind. Tenorerne har grebet Melodien, varmt og stærkt bæres Ordene frem. Haab og Tro, en lys, glad Vilje til at leve Livet og virke med alle Kræfter sat ind i det godes Tjeneste besjæler Lovsangen. Det er, som om man aner en Sejr, der ligger forude og kun venter paa at hentes hjem. Det lyder festligt!

Dog endnu er Højdepunktet ikke naaet!

Endelig — længe ventet — tager de dybe Mandsstemmer fat. Nu først, efter at den alvorlige Bastone er med i Spillet, kommer det hele til sin fulde Ret. „Leg og barnlig Glæde, Begejstring og Vilje er ikke nok,“ siger de dybe, rolige Toner; „Modenhed og Erfaring skal der til! Vi gaar ind sammen med jer andre; ja, hvis I vil give os Lov til det, vil vi gøre alt, hvad vi kan, for at bære sammen med jer og danne den solide Undergrund. Vi kender Livet og dets Prøvelser; vi ved af egen Erfaring, at et Menneske trænger til at bæres oppe af noget stærkt og fast — af en stærkere!“

Saa slynger *alle* Stemmerne sig sammen og skrider trygt fremad ved hinandens Side. Nu bygges der i Fællesskab en underskøn Bygning op af Tonevæddet, en Bygning med rene — krystalklart rene — Konturer. Er det et pragtfuldt Slot eller en Kathedral med Taarne og Spir, vi ser for vort indre Blik?!

Til sidst munder Sangen, fyldt med frydefuld Tak, ud i en rolig, fuldtonende Harmoni, der klinger længe og lykkeligt.

Uforglemmeligt, hvad den Sammensang, ved sit Sammenspil af de forskellie Stemmer, havde at give! *Netop ved at hver for sig bevarede sit Særpræg, men dog gik ind i enig Samklang med de andre, naaedes det vidunderlige!*

(Fra Ejner Johs. Poulsen: „Hvad jeg ikke ser —“. Med Forfatterens Tilladelse.)

Fra sidst til nu.

En sølvbeslagen Ibenholtstok i Takt med et Par Laksko, et reesensk Sving med Hovedet og „Benedictus qui venit“ — „In stiller Nacht“, (og dog tror jeg Emil Petersen gik). Det var Julkoncert, d. v. s. der var ogsaa „kloge, vise Mænd i lange Rækker vidt og bredt“ og meget mere, som jeg ikke husker.

Kaffebord, Seminarienissen m. m. Hurra! Violoncelstøttet Hop paa Stedet. Vupti Gine, for da boomsede vi ikke endnu. Saa var der ogsaa Palles Glæde, jeg mener Palaisglide. Kels Hæle var skæve, da Ballet var forbi.

Nyt Aar! Skaal!

En Rapsodi i lilla, den blev man saa stille a', Skilsmisse og Ludvig Fortand, old black Joe, Hjalmer og Hulda. Det var Januaraabenhus, d. v. s. der var ogsaa Forskoledamer set fra Ryggen, og saa var der dem, der blev i Skyggen. (Spørg Forskoleduksen.)

Saa fulgte man Sanders, Poul Henningsens og Fortands Raad: „Æd, drik og vær glad“. Det er saare nemt ved Fru Hansens Kaffebord.

— — —
Et Pust fra den store Verden. Folkeforbund, Danzig, Rosting.

— — —
Sander i bar Skjorte (Skjorten var min Bedstefar's, og den kradsede). Englebørn og Bondepiger. Det fortælles, at Aarestrup spurgte Agnete Larsen, om hun gik i 6. Klasse. Utroligt!

Det var Fastelavn, d. v. s. der var ogsaa Boller her og Boller der og Boller i min Mave, 56 halve Knæbøjninger og Hurraab en masse.

— — —
„Saa for Katten, pas paa min Mave“, sagde Bech; en Dreng tog fejl af den og Tønden. „Stræk din Fod“ og halve Knæbøjninger igen.

Sommerferie! Plask!(-regn)!

Det saa sort ud paa Odense Seminarium efter Sommerferien. Fru Johansen straaledede af Tilfredshed. I begge Tilfælde

skyldtes det Asfalten. Den var saa blød og vupti, at Folk med Rheumatisme blev helbredt den første Skoledag.

Passer det, at Hr. Clausen tilbragte denne med at hejse de nye Bomme ud og ind og op og ned? Det paastaas!

Rødt og blaat og gult og grønt for Øjet svæver, især naar Pigerne paa Bommen bæver.

Det var nu en god Idé.

Kompetente Kredse paastaar, at H. O. Mikkelsen er blevet rød-grøn farveblind.

— — — —
„Vort Modersmaal“ er dejligt, det (Kun for Praktikanter.) flæks, fleks, fliks, flöks, fløks, flyks, fluks, floks, flaaks, flaks.

De nye Børnelæsebøger vakte Furore, særlig paa Dalum Kloster. Man fandt en skønne Morgen Klokken 3 V. Anderson fordybet i Historien om „Den lille Nisse og den hvide Gase“. Da hun havde to Specialetimer paa Morgenstunden, fik hun sig alligevel forberedt til Læsning i 4. Børneklasse.

Det er et Rygte; men det er sandt, at der er Fremskridt i Børneskolen.

— — — —
26. August: Diktator Schmidts hidtil største Valgsejr. Idealismens (og Hylets) Sejr over den nyborgensiske Kapitalismes Lakaj. (Jeg mener Jean Hansen.) Naa, Askebægeret var nu'tte kønt. Man burde have frosset Manden ud med ispin(d)lig Tavshed. Trøst konstaterede at „Nyborgsangen“ trods Klaveret sank $\frac{3}{4}$ Tone. Den altid folkevalgte Dirigent maatte søge Læge Dagen efter for et akut Tilfælde af Rystekrampe i højre Arm. (Det er et ubekræftet Rygte.)

— — — —
Udflygten: Succes for Diktatoren.

— — — —
Efteraarskomedien: Hostrup længe leve!

— — — —
Behrensohn: Frk. Hansen tror nok, at hun blev Kommunist (ikke Stalinist) ved den Lejlighed, men er dog ikke helt sikker. Vi andre nøjedes med at blive Pacifister for en Aften. Givet er det, det var en Mand, man gerne vilde høre mere af.

Christen Møller og Pär Lagerquist, det maatte blive godt.
Det blev det.

Else siger, at Jepsen var usædvanlig tavs det næste Par
Dage. Han grundede.

— — —
Det var det!

A. M. med kalendarisk og
idémæssig Assistance af K. H., IV Kl.

Den forbandede Krig.

hvad er krig?

hvad er krig?
tummel, nød, død, elendighed.
blod i lange, stride strømme,
som mægtige floder,
der furer landene,
og får dem til at lue rødt.
horder af menneskelig
skrabet sammen i bunker
som svin paa et slagteri.
brutalitet, hysten, skrigen, raseri
støvlers dundren paa vejen.
kanonernes torden, bombernes buldren
tummel, nød, død, elendighed.

hvem faar krigen i gang?
høje, kloge, berømte herrer,
med alenlange rækker af „kors“
på det hvælvede, heltemodige bryst,
der extra hvælves af den bugnende
med sedler spækkede tegnebog.
er end brystet mægtigt,
tomt er det dog for menneskelighed.

„hvad har det at sige,
om millioner af „menneskedyr“ må bløde,
os gør det intet;

for vi staar bagved det hele,
vi har fæller i alle lande;
vi trækker blot i traadene
og la'r iøvrigt de andre gå i bådene;
vi er en morderskare,
det er der bare kun så få, der aner,
og det lever vi højt på."

hvem bli'r da ramt af krigen?
det gør vi,
den store magtløse hob.
vi drives frem til mord, skam og skændsel.
alt, hvad der har værdi, bliver ødelagt for os.
liv og lemmer, fred og ro
bliver ofret for pengemagtens magtbrynde og luner.
vi tappes for blod,
håb og fremtid tages fra os,
og hvad kan vi gøre?
vi må intet sige,
selv i et land med „frihed” for tale og tryk.
men en ting ta'r de ikke fra os:
endnu er dog t a n k e n fri.

krall.

Anklage.

Det var en Aften, en som alle andre.
— Den blide, danske, døsiges Idyl,
en sløret Skumring, som en Dans paa Scenen,
der svinder i et broget Brus af Tyll. —

Da steg et brandrødt Skær i Horizonten,
og hidsig Svovldunst stod af Engens Kog,
Det lyste grønt af Angst i alle Øjne,
og gennem Natten gik et Skyggetog.

En Knokkelhaand i Fosforlys fra Himlen
greb efter mig og søgte, hvor jeg stod,
og rakte mig en Pandeskal, et Bæger,
bredfyldt til Randen, dampende af Blod.

Jeg drak, og som en Ild i mine Aarer
brændte det i mig: Menneske, forkynd!
Tal nu til Folkene, at de er Daarer,
der tænker bagvendt, dænges ned i Dynd!

Jeg saa, og Stjernerne var Ild paa Himlen,
og Skyerne gik giftigt, lavt og tæt.
Jeg saa og lo; men Latteren var Hulken,
jeg saa med røde Øjne, led og træet.

„Lemlæstede og Krøblinge og Døde
— navnløse i den store Skyggehær —
stig op af Graven, I, som maatte bløde
for tomme Ord, for Klor og Brand og Sværd!”

Jeg saa en Kvinde, næsten Barn, bag Busken,
voldtaget og slængt hen, for saa — aah, nej!
mishandlet raat, og begge de smaa Bryster
var — flænset af — en levret Gru, saa død og bleg.

Jeg ser jer, Kammerater, jeres Øjne,
og jeg ser bort og bøjer Hovedet i Skam.
For jeres tomme Blik anklager Livet,
det aldrig paa den rette Mand fik Ram.

Svend Sørensen.

Midt i en Jærntid.

Man fortæller følgende lille Anekdote om Bjørnson og den norske Statsminister Michelsen: Da Striden mellem Norge og Sverige i 1905 nåede sit Højdepunkt, sendte Bjørnson følgende Telegram fra Paris til Michelsen i Oslo: „Nu gælder det om at holde sammen!” Svartelegrammet havde den kyniske Ordlyd: „Nu gælder det om at holde Kæft!” Det var Statsmandens Svar til Digteren.

Vi lever også i en Tid, hvor det ikke er klogt at lade Følelserne løbe af med sig, skønt der næsten daglig sker Ting, som berettiger stærke Følelsesudbrud. I Løbet af det sidste År er der dog forefaldet Begivenheder af så gruopvækkende Art,

at de selv i neutrale Lande har fremkaldt spontane Udtryk for Afsky og Vrede: Jødepogromerne i Tyskland for et År siden og Ruslands Krig mod Finland i Dag. Andre Overgreb mod de svage fremkaldte nok Vrede mod Angriberen og Medlidenhed med de angrebne; men disse Følelser var dog ikke så stærke, at de på Trods af Neutralitetens Bud nåede frem til det officielle Talerør for Folkenes Meninger og Følelser: Pressen.

Især den sidste Hændelse, Overfaldet på Finland, har vakt Røre, da den er os så nær på Livet både med Hensyn til Tid og Sted. Denne Gang gik det ud over et Folk, der står os nær, et af Nordens frie, demokratiske Folk. Vor Medlidenhed må være så meget større, som Finland tidligere i Historiens Løb har været ramt af den samme Ulykke. Finland har kun haft sin lykkelige Frihed siden det tsaristiske Ruslands Sammenbrud, og nu — efter 22 Års Forløb — er det ved Skæbnens Ironi blevet angrebet af en Efterfølger af den Lenin, som frivilligt gav Finland dets Frihed. Finlands Frihed blev dyrt købt; først efter en ulykkelig og bitter Borgerkrig kunde det nye, selvstændige Finland indtræde i Efterkrigstidens Europa; i de År, der er gået siden dengang, er Finland gået frem og står i Dag på Linje med de andre skandinaviske Lande i Velstand og Kultur.

Jeg talte i Sommer med en ung Finne; vi kom i Samtalens Løb ind på Emnet Sovjet; han sagde: „Det er Fremtidens Land“, og næsten i samme Åndedrag kom det: „Finland er et lykkeligt Land“. Denne uvilkårlige Idé-Association kunde forekomme en fremmed lidt umotiveret; men for en Finne er Navnet Vaneä (Rusland) knyttet til Navnet Suomi så nøje, at det ene kan trække det andet med sig; så stærkt er den historiske Frihedskamp gået ind i den jævne Finnes Bevidsthed. Hos en anden Finne, en Journalist ved det konservative „Ussi Suomi“ i Helsinki, mødte jeg det samme; men hos ham var det mere chauvinistisk. Vi kom i Snak om, hvad jeg burde se i Wiipuri, og han foreslog mig det historiske Slot med flg. anbefaling: „Tre Gange stormede Russerne det; tre Gange blev de slået tilbage“. Kunde det mon tænkes, at en Dansker kunde anbefale en Turist Fredericia, fordi det i sin Tid var Skuepladsen for en sejrrig Kamp?

Måske skal Finlands Navn endnu en Gang indskrives i Historien sammen med Polens og Tjekkoslovakiets, tre ulykkelige

Lande, hvis Frihedskamp atter er begyndt efter en kort Periode med Fred og Lykke. Lad os, der endnu har Lov til „frit at tale, tænke, tro“ sende dem vor Sympati og vore Håb om en lykkeligere Fremtid for dem.

Hans Henning Hansen.

Efteraarskomedien 1939.

„Eventyr paa Fodrejse“ — igen en Hostrup; 1938 „Genboerne“ og nu et Studenterstykke til, det er nu næsten for meget af det gode, vi kan snart de to Studenter-Typer udenad: den drømmende mørke og den sødt fandenivolske Hjerteknuser, der har begge Ben paa Jorden. En Fare er det, at Hostrups Figurer ofte frister Folk til at lægge mere i Rollerne, end der tilkommer dem — det er galt, de skal spilles ud fra Bogen.

Stykket blev jo ellers spillet udmærket, redeligt og troskyldigt, som de gamle Studenterstykker skal spilles, det brogede der var, vilde kun have moret Pastor Hostrup.

Nu Personerne:

Vi saa et Par kønne Studenter, der jo færdedes naturligt paa „de skraa Brædder“. Talleruphuus' Rolle er vist lidt upopulær, saa teologiske som Ejbæk er Nutidens unge Teologer jo heldigvis (eller desværre) ikke; komplet umulig er nu i hvert Fald den lange Samtale med Skriverhans, den, der slutter med den „herlige“ (og umaadelig vanskelige) Replik: „Han er frelst!“

Per Mogens var som Herløv saa dejlig frisk og fri paa Scenen, vi beundrede vist alle hans Dans med Stolen — det var godt! Skal der indvendes noget mod hans Spil, saa maa det være det ret ubetydelige, at han undertiden var næsten for fri, for trampende, helt sydlandsk („Man maa rejse til Fods“).

De unge Piger: Lauras blide Rolle er den vanskeligste, Karlsten sled dog tappert med den. Saa er Johannes Rolle jo mere spændende, det forstod Jytte Rosenlund at vise os, at hun havde forstaaet — hendes Jysk var jo ogsaa uimodstaaeligt.

Saa den ædle Laban Skriverhans: for en Amatør at udføre den Rolle er altid en Præstation, her blev den tilmed udført

EVENTYR PAA FODREJSEN

PERSONLISTE

Skriverhans og Per Bondes

Vernund og Frue

Herlov og Johanne

Krans og Ervle

Ejbaek og Laura

Lof-floren

godt; maaske lagde Paul Madsen dog i for høj Grad Vægt paa at vise os den ynkelige Tyv, hans Lune kom kun sjældent til Syne.

Svend Sørensen som Kammerraaden: Karrikatur — Karrikatur — men paa en dejlig frodig og godmodig Facon, en Figur, man ikke let glemmer, helt fantastisk i al sin Brogethed.

Kirstine havde en lille dum Rolle som Fru Kammerraaden, maaske skulde hun have ydet mere i Samspelet med Vermund.

Assessoren: han var god, helt ægte, en Patriark, som en svunden Tids Fyrste i et Dukkerige.

Vermund: godt spillet, men maaske skulde du have været endnu mere lodden, Tage, mere logrende over for Fru Krans.

Per Bonde saa vi jo ikke meget til; men dog nok til, at han vandt vore Hjerter. Myhring var virkelig Hostrups forslagne Bondeknøs.

Emil Petersen.

Trænges der til Reform i Læreruddannelsen.

Ved Skolebiblioteksforeningens Aarsmøde i Odense i Efteraaret blev dette Spørgsmaal rejst af Bibliotekskonsulent *Jørgen Banke* og besvaret med et afgjort Ja.

Han fremdrog Minder fra sin egen tornefulde Seminarietid og foreslog, at de gamle Seminarielærere hurtigst muligt og paa en pæn Maade blev pensioneret, og sammenlignede Lærebogsstoffet med Maggi-Terninger, der serveredes opspædet i Vand for Eleverne. Han var utilfreds med, at der til 1. Del af Lærereksamen stillede meget store Krav til Huskestoffet, saaledes at Eleverne faktisk blev sorteret efter Hukommelsesevnerne.

Lærebøger burde kun anvendes de første 1½ Aar af den 4-aarige Uddannelse. Resten af Tiden skulde anvendes til Praktik, Retorik og Bibliotekskundskab. Desuden skulde der gives almindelig Undervisning i Svensk og Nynorsk.

Karaktererne burde afskaffes, og i Stedet burde indføres Udtalelser som: „Meget godt skikket“ — „Mindre godt skikket“ o. l. Ved skriftlig Eksamen var det ønskeligt, om Eleverne maatte anvende de fornødne Haandbøger(!).

Ogsaa Seminarielærer *Lambertsen*, Haslev, var inde paa

samme Emne. Han advarede mod at forøge Fagenes Antal og mod at udvide Undervisningen i Færdighedsfagene og fremmede Sprog, selv om Seminariernes Sprogundervisning i Øjeblikket var utilstrækkelig for dem, der var blanke ved Optagelsesprøven. Seminarieundervisningen burde i højere Grad kombineres med senere Kursus, især i Praktik. Det vilde ogsaa være uheldigt yderligere at skærpe Kravene ved Optagelsesprøven, da man saa let kom til at holde „Manden fra Ploven“ og „Pigen fra Gryden“ tilbage.

Begge Indlæg har selvsagt vakt en Del Diskussion, og „Strejf“ har derfor bedt nogle af Seminariets Lærere udtale sig om Spørgsmaalet.

„Huset skal ikke bestandig bygges om“.

Jeg forstod paa Redaktøren, at han ønskede, at jeg i mit Indlæg tog Stilling til nogle anførte Reformplaner, og dernæst fremkom med mine egne Tanker og Ønsker.

1. Jeg overværede selv Jørgen Bankes Foredrag ved Skolebiblioteksforeningens Møde her i Odense og var Deltager i den almindelige Forbløffelse over det Billede, han tegnede af Seminarieliv. Det var af en saa gammel Aargang, at jeg ikke, skønt jeg har været paa Seminarium i over 30 Aar, kunde se Træk, der lignede. J. B. benyttede sig ganske rigtigt af et drastisk Billede med Maggiterninger, der blev opspædet med Vand. Nu maa jeg tilstaa, at jeg ikke ved, hvordan Maggiterninger smager, naar de ikke spædes op; men bortset fra dette synes jeg, han betjente sig af et ligesaa gammelt som velkendt Misbrug af Anskueligheden ved at opsuge et Billede, som skulde faa Tilhørerne til at ynkes eller forarges: Tænk! forholder det sig virkelig saa oprørende, som dette Billede foregiver. Spæder de virkelig deres „Maggiterninger“ op, og oven i Købet med Vand! Saa er det vist paa Tide, vi salverer os over i de kloges Rækker, hvor der vinkes med ganske faa Fag og med saadanne nye og hidtil usete som Nynorsk og Retorik. Særlig Retorik kan man vente sig meget af, og der maa kunne anvendes en Masse Timer dertil, og hvor vil der dog blive Brug for de ny Karakterbetegnelser, særlig „Mindre godt skikket“.

2. Jeg ser ingen Mulighed for at bortskære noget af de man-

ge Fag, vi har paa Seminarierne. De er der med en Nødvendighed, som ingen ansvarlig kan komme uden om. Men der er heller ikke Plads til flere, og jeg mener, at det, der for Tiden trænges til, ikke er Reformplaner, der Gang efter Gang vil bygge om paa det Hus, vi bor i; men at vi ser at yde det bedste, vi formaar, saa at Huset kan blive godt at bo i.

Mine Ønsker gaar da i den Retning, at vi, der arbejder som Seminarielærere, fastholder Kravene til os selv om at finde frem til den bedst mulige Form om det mest værdifulde Indhold i vore Fag, og at Eleverne paa deres Side vil fastholde Kravene til sig selv om at bruge disse betydningsfulde Ungdomsaar til et energisk, flittigt og modent Arbejde med det stadige Maal for Øje at blive dygtige, forstaaende og levende Mennesker, som glæder sig til at overtage Pligt og Ansvar; thi det er maa-ske Kernen i Læreruddannelsen (som jeg hørte det sagt forleden): „Den, som vil tænde, maa kunne brænde“.

Det moderne Slagord: det dynamiske, som for Tiden bruges som Skærmbredt for Vold og Rov, kunde gives et bedre og mere værdifuldt Indhold: Trangen til, hvor det kan ske, at bringe Bud om Værdier, som man selv har lært at elske. Her gaar Vejen til en forbedret Læreruddannelse.

Alfred Hansen.

Ikke Reform, men Udvikling.

Det virker noget forstemmende, naar et Menneske vil opkaste sig til Profet og Tugtemester, og hans fornemste Vaaben, der burde være blanke fra Idealets Esse, og burde kunne blinke, ja lyne af Aand, Vid, af Saglighed og Forstaaelse, at disse aandelige Vaaben viser sig at være en Griben til tarvelige Vitigheder og mindre smagfulde Lignelser. I omtalte Foredrag var der — efter det mig tilstillede Referat — Kerne for Tandem til Galleriet og unge Journalister.

At Bibliotekskonsulent Jørgen Banke har været utilfreds med sin egen „tornefulde“ Seminarietid for vel mindst 25 Aar siden, er efter min Mening intet absolut Bevis for, at han saa stærkt kan kritisere og angribe den Uddannelse, som bliver Læreraspiranter til Del i 1939. Mon han kender den?

Hvis hans Indlæg skulde være en Prøve paa den Retorik,

han ønskede indført i Seminariernes Undervisning, kan man roligt gaa ud fra, at han har tabt Seminariernes vigtigste Formaal af Sigte: at uddanne kundskabsrige, veltrænede unge Folkeskolelærere (-inder), som med Ildhu vil virke til danske Børns Oplysning og Opdragelse. Til dette Arbejde kræves der foreløbig mere Forstaaelse af Fagenes Metodik end Viden om Decimalsystemet i et Bibliotek; mere Indsigt i Barnets Sjæleliv end i Kartotekets hvide Blade; større samlet Sum af Kundskaber om Land og Folk end blot Kendskab til Haandbøgers Titler.

Seminarieuddannelsen er at ligne ved en levende Organisme, som er underkastet Love om stadig Udvikling og Forbedring; derfor maa der aldrig komme Stilstand eller blot Rutine ind i Arbejdet; men eventuelle Ændringer skal føles som en naturlig, rolig og velbegrunnet Udvikling af de givne Forhold.

Selv er jeg forberedt paa, at visse betydelige Forskydninger inden for enkelte Fag vil kunne finde Sted i en maaske nær Fremtid, uden jeg dog agter at træde ind i Pensionisternes Rækker — af den Grund.

Poul Petersen.

Dagen gaar osse for Seminaristen.

„Er du ikke staaet op endnu?“ lyder det. Saa for Pokkør, nu er de smaa 5 Minutter atter blevet til et Kvarter. Det paa et Søm ophængte Ur viser 20 Minutter i 8. Ud af Lopekassen, man ifører sig sit velsiddende morning-dress og saa ud i Køkkenet for at slupre den halvkolde Øllebrød i sig. Ti Minutter i otte, naa, saa naar man heller ikke at faa vasket sig i Dag. Skidt, den staaer jo osse paa Gymnastik i første Time, saa kan man gemme det til Brusebadet, desuden er det jo osse nu om Morgenen saa mørkt.

Seminariet i Sigte. Hurra. Sveden perler paa Panden efter den vilde Kørsel gennem Gaderne. Saa skulde da osse staa i det. De morgenduelige Seminaristgardister er forsvundne fra deres Morgentræning i at vælte Stakittet.

Man smutter ind i Omklædningsrummet. De sidste er ved

at hanke op i Gymnastikbukserne, kun jeg er kommet for sent op til at møde med den i rigtige Indstilling.

I anden Time moses der paa Gymnastikteori. En der ved Skæbnens lunefulde Spil tilfældigvis har læst, er „oppe“. Mildt lyder hans Stemme ned til det rette, unge Menneske: Ja, se ved de flade Knogler, er Tykkelsen den tyndeste. Der gaar et svagt Grynt igennem Klassen, men de fleste dører videre.

Timerne gaar. Skemaet melder: Praktik. En Flok nervøst udseende Personer lukkes ind i et af Rovdyrburene. Dog, Domp-tøren har med sit frygtelige Blik krammet paa Dyrene, og medens nu en af de vordende Domp-tører prøver at dressere paa disse Urskovens Børn, bliver disse til Stadighed behersket af hint frygtelige Blik.

Det er om den franske Revolution. „Ja, se Børn, paa den franske Revolutions Tid var Paris som en ulmende Krudttønde, men hvorfra kom den Gnist, der skulde faa det hele til at koge over?“

Tænk, hvor lærer vi godt Selvbeherskelsens svære Kunst paa Seminariet. Der var ingen, der lo.

Efter det ny vidunderlige Skema, slutter Skolen Kl. 2. Man kører en lille Omvej for muligvis at faa et Glimt af den Gymnasie pige, der var saa sød. Man bør jo osse pleje sin æstetiske Sans.

Hjemme faar man Middagsmaden varmet op, en Kop Kaffe, Ild paa Piben og saa ind paa „Fifaen“ med de sidste Numre af Familie Journalen. Særlig Glæde har man af de muntre Sider. Ens Forsyning af Vittigheder kompletteres. Her er en af dem.

„Ved du hvad, min Haand er 11 Tommer lang“.

„Det var vel nok heldigt, havde den været 12 Tommer, havde den jo været en Fod.“

Saadan en Vittighed hjælper svært paa Fordøjelsen, Aftensmaden glider lettere ned, og man bærer lettere Avisernes dystre Meddelelser.

Man hører Radioens nyeste Jazz-Grammofonplader, stiller om til Dansemusik fra Udlandet, og man føler, hvor godt det er, med denne kære, danske Hyggelighed. Rigtigt i Overensstemmelse med de gamle Vikingeinstitker. Efter Aftenkaffen kommer man muligvis i Tanke om Lektierne til næste Dag. Dog,

man lader ikke dette spolere ens gode Humør, man har da altid Frikvarterene.

Naar man har siddet og drevet til henad Kl. 11, sjokker man i Seng med en god Samvittighed.

Denne Dag er i Grunden gaaet ganske rart.

111—18.

Den unge Lærers Chancer og Specialuddannelsen.

Et Interview med Skoledirektør Chr. Høirup.

Skoledirektøren behøver ikke en nærmere Præsentation for „Strejf"s Læsere. Kort Tid efter at Seminarieforstander Chr. P. N. Høirup, Ranum, ved kgl. Resolution var blevet udnævnt til Direktør for Odense kommunale Skolevæsen fra 1. August 1937 at regne, holdt Skoledirektør Høirup sit Foredrag „Om Fantasi" ved et Aabent Hus paa O. S.

I 2 Aar har han nu haft den faglige Ledelse over et Skolevæsen med over 10,000 Elever og halvtredje Hundrede Lærere. Det er da ogsaa mest Spørgsmaal af faglig og praktisk Interesse, vi har ønsket at faa besvaret i dette Interview.

Skoledirektøren er imidlertid en meget optaget Mand. Den første Dag, „Strejf“ opsøgte ham paa Slottet, var han paa Foretagsrejse; men Dagen efter lykkedes det.

Forkontoret er stuvende fuldt af Mennesker, kommende, gaaende og ventende. Alligevel giver Skoledirektøren ikke Indtryk af at have travlt. Midt iblandt Dagens Møder, Forhandlinger med Skolekommission og Forældreraad og Kontortidens utallige Samtaler, faar han ogsaa Tid til en lille Passiar med to Reportere fra et Seminariejuleblad.

— Er der Overproduktion af Lærere? spørger vi.

— For Tiden er der et passende Antal unge Lærere; men efterhaanden som Loven af 1937 gennemføres, vil der blive Brug for flere Lærerinder og færre Lærere end nu og altsaa Mangel paa Lærerinder og Overflod af Lærere.

— Hvor meget betyder Eksamensbeviset (Karaktererne) for den unge Lærer?

— Eksamensbeviset betyder mest ved første Ansættelse og taber i Betydning, efterhaanden som Ansøgeren kan henvise til Udtalelser om sin Lærervirksomhed; dog ikke mere, end Eksamensbeviset endnu kan have Betydning ved Ansøgning om Overlærerembeder.

— Gaar Strømmen ogsaa Land—By for Lærernes Vedkommende?

— Ja, der er f. Eks. mange Landsbylærere, der søger her til Byen.

— Har De — fra Deres Erfaringer som Seminariefors­tander — Indtryk af, at Seminaristerne nu rekrutteres fra andre Befolkningslag eller -grupper?

— Ja, efter Seminarieloven af 1930 er der kommet et forholdsvist større Antal Seminarieelever fra Byerne (med Real- og Studentereksamen).

— Spærrer Seminariernes skærpede Optagelsesprøve for „Manden fra Ploven“ og „Pigen fra Gryden“?

— Den spærrer ikke, men bevarer altsaa et større Antal end før ved Ploven og Gryden.

— Er Forskoleinstitutionen paa Retur? Den er jo forsvundet fra Byerne.

— Næppe; Forskolelærerinderne har aldrig kunnet faa Ansættelse i Byerne; men paa Landet er Institutionen ikke paa Retur; Loven af 1937 kan virke baade for (ved Indførelse

af Husgerning) og mod (ved Oprettelse af købstadordnet Skolevæsen).

— Begrebet Speciallærere er, i hvert Fald i Byerne, ved at dukke stærkt frem. Er denne Specialisering en Fordel eller en Fare?

— Selv da man i Byerne gik over fra Fag- til Klasselærersystemet, beholdt man Faglærere i Fag som Sang, Gymnastik, Haandgerning og Tegning, hvortil senere er kommet Husgerning og Sløjd. Hidtil har disse Faglærere imidlertid ogsaa undervist i de almindelige Fag, og saa længe det sker, er alt godt.

— Kan det tilraades de unge Lærere saa hurtigt som muligt at søge videregaaende Uddannelse i et Speciale (Sløjd, Gymnastik, Sprog)?

— Ja!

— De foreslog ved Kaffebordet efter Deres Foredrag paa O. S., at der skulde sættes en Buste paa Seminariet af afd. Seminarieforsander Ejler Møller . . . ?

— De maa have misforstaaet mig; jeg har jo ingen Adkomst til at stille Forslag i den Retning. Derimod sagde jeg vist noget om, at det ikke er let at bestemme en Lærers Betydning; han kan ikke som Haandværkeren ved Arbejdets Slutning glæde sig ved (eller skamme sig over) Resultatet, bl. a. fordi det er svært at afgøre, hvad der i Elevens Udvikling skyldes ham og hvad andre, men ogsaa, fordi det kan vare længe, før Eleverne selv bliver nogenlunde klare derover. Som Eksempel herpaa nævnede jeg, at der i Ranum blev rejst en Buste af Ludv. Chr. Müller mere end 50 Aar efter hans Død. Herfra maaske Misforstaaelsen.

— Kendte De Ejler Møller personlig?

— Ja, som 10—12 aarig Dreng i Mulernes Legatskole havde jeg Ejler Møller, der var om ved 25 Aar, som Lærer i Dansk og Religion. Han var den fødte Lærer. Døde Timer kendtes ikke.

— Hvad er Deres Indtryk af ham og hans Betydning for Seminariet og dets Traditioner?

— Herom er mit Indtryk uden Betydning, og De har paa lideligere Kilde nær ved Haanden; men jeg nærer ingen Betæneligheder ved at sige, at jeg tror, Ejler Møllers Betyd-

ning har været meget stor, væsentlig større end nogen anden Enkeltpersons.

Telefonen kimer, og mange Lærerinder og Lærere venter i Forkontoret, utaalmodigt læsende i de fremlagte „Statstidender“, for at komme til at tale med Skoledirektøren.

Vi siger Tak for Interviewet og maa tage Afsked, selv om der var mange andre Ting, vi endnu gerne vilde have spurgt om.

Et Spørgsmaal lader vi gaa videre til vore Læsere: **Hvornaar faar Odense Seminarium sin Buste af Ejler Møller?**

Til Kong Gambrinus!

En Øl-Cyklus.

(Denne improviserede Festkantate blev afsunget i vore Hjerter en Dag i Kahytten, da en Gymnastiklærer havde været uforsigtig i Væddemaal).

I. Overture.

Min Gane er Sahara!	En Ørken er min Gane ...
En solbrændt, øde Ørken!	Pas paa! Nu brøler Løven!
En Bæk som Niagara	Spænd rask Pistolens Hane
kan ikke slukke Tørken!	og flygt foruden Tøven!

Aah! Der er Hans med Tasken;
det klirrer sødt fra Bunden.
Kom, hurtigt! Ræk mig Flasken!
Skaal! Kys mig Tøs, paa Munden!

II. Improvisation.

Nu ligger Flasken kælen
og halvfuld i din Arm
og længes efter Dvælen
mod Munden rød og varm.
Men har vi klaret Røsten
og styrket Vid og Aand,
lad os besynge Trøsten,
vi hæver i vor Haand!

III. Kor:

Frisk og stærk som Vinden, Bitter, besk som Humlen,
der staar ind om Fjord og Næs, en usynlig, vældig Kraft,
stryger dig om Kinden, knust af Kloders Tumlen,
vifter Bankens Hjertegræs. sød af Snese Somres Saft.

Frodig, sund som Kornet, Kølig, klar som Smerten,
som den stive, strunke Byg. der sprang ud af Nattens Væld,
Under Maanehornet ... gaar du ud i Verden,
kogler Mosekone — Bryg. Danmarks Øl, vort Held, far vel!

IV. Solo:

I de krumme Pibers Offerrøg
danser vinløvkransede Bakkanter.
Her i denne Kælder Tiden fløj,
randt i Draaber ud som Øllets sidste Slanter.

I vort Lag er Sang og munter Skæmt.
Vi gør op Profeterne og Loven.
Blev i Dagens Spil dit Sind forstemt,
er her Fred. — Selv Øllen paa dit Bord er doven!

V. Finale.

Der er endnu en Slat tilbage.
Rejs jer, mine Venner!
Er Mennesket da skabt til at forsage?
Nej, med fulde Hænder
skal Lykkens Skaal til Bærmen tømmes;
alt skal vi naa, og intet maa forsømmes!

Saa lad os tømme da den sidste Draabe.
Skraaler, mine Venner!
En Skaal for Verden og den sidste Taabe,
som vi alle kender!
Fat Mod, og grib kun fast om Nælden!
Drik ud! Og Skaal! — for denne Drik er sjælden.

— s —

Unge Pædagoger.

Hvor Seminarister i de sidste Aar har mødt hinanden paa Kursus o. lign., har det været et fast Samtaleemne: hvordan skaber vi et Fællesorgan for *alle* Seminarieelever? Vanskelighederne er iøjnefaldende: de mange Seminarier, den manglende Foruddannelse (som Studenternes). Hvis Borgbjergs Plan om Fællesseminarierne, en to, tre Stykker for hele Landet, var blevet ført ud i Livet, havde Betingelserne for en saadan Bevægelse været betydelig bedre. Det maa imidlertid hilses med Glæde, at det nye Blad „Unge Pædagoger“ forsøger at skabe et Bindeled mellem de forskellige Seminarier Landet over. Bladets Formaal er, siger Redaktionen selv, at „arbejde for vore fælles Interesser og virke som et Bindeled mellem Landets 2000 Seminarieelever“.

Ideen er god, men Udførelsen er ikke særlig god.

I Bladet er der to Artikler, begge skrevet af unge Folk.

Den første „Hvad skal vi lære?“ kræver mere Børnepsykologi og at Børnepsykologi skal kunne vælges til Speciale. Fornuftige Krav, men Artiklen bygger paa Floskler, som paa ingen Maade danner noget Grundlag for Kravene, der siges bl. a.: „paa denne maade vilde psykologiundervisningen blive betydeligt mere værd og vilde hjælpe til at danne den helt rigtige indstilling hos læreren: en psykologisk-pædagogisk indstilling, der opfatter barnet som midtpunkt“. Det er selvfølgelig rigtigt, til en vis Grad, men mon ikke alle dygtige Lærere i Folkeskolen (ikke Eksamensskolen) har denne Indstilling?

Den anden Artikel ... „En Vikar har sendt os følgende“ anker over, at Seminariets Praktikundervisning kun anvender Klasseundervisning, og over, „at vi unge, der kommer ud som Lærere“, ikke er „i Stand til at hjælpe de fremsynede og moderne Lærere, som til Stadighed viser os Retningslinier for den danske Folkeskole, med at føre Idealerne ud i Praksis“. Man maa huske, at Seminariets Opgave ikke er at uddanne os til Forsøgspædagoger, men at give os det Mindstemaal af Kundskaber, som Staten maa kræve af den, der skal undervise i dens Skoler. Derfor maa Seminariet undervise os i at bruge Klasseundervisningen, der dog trods alt er den mest anvendte

Undervisningsform i den danske Folkeskole. At en Del Fag — Religion f. Eks. — kunde beskæres og Timerne anvendes til andre Fag — Bibliotekskundskab f. Eks. — er ganske sandt, men til færdiguddannede Pædagoger kan Seminariet aldrig gøre os, ikke om vi saa læste, til vi var halvtreds. Vi maa have Erfaring for at blive Pædagoger, og det faar man kun ved at undervise. Derfor bør en Lærer altid lære nyt. Stadigt Selvstudium er en Livsbetingelse for den gode Lærer, og kan Seminariet blot sætte os i Gang med dette, saa har det naaet sit Maal rigeligt.

Hermed har jeg ikke sagt, at jeg er Modstander af Forsøg; tværtom.

Man maa ønske, at „Unge Pædagoger“ maa blive det, dets Redaktion ønsker; men man maa tillige sige, at det aldrig nogensinde maa blive et Vaaben mod Lærernes Fagforening, „Danmarks Lærerforening“. Det er beklageligt, at det ikke er denne Organisation, der har taget Initiativet til at oprette en Forening for Seminarieelever, men Standen staar stærkere samlet i en Forening end i flere, selv om dennes eneste Arbejde er at diskutere Pensionsordning.

Jeg vil ikke andet med denne Artikel end gøre jer opmærksom paa, at Bladet findes. Faa fat paa et Prøvenummer hos Palle og døm saa selv.

Kel Hansen.

Efteraarets Stævne.

Atter i Aar afholdtes det traditionelle, kristelige Seminariststævne for S. S. S. og O. S.. Lørdag Aften talte Seminarieførstander Smith, Ranum over Emnet: „Følelses- og Personlighed“. Der lød Toner fra Strenge, der sjældent spilles paa i vor Tid. De lærte os Værdien af dybe, ægte Følelser i Modsætning til overfladisk og sentimentalt Føleri.

Efter Kaffebordet spillede Organist Rosendal. Vi nød Musikken, som den kan nydes under en dygtig Musikers Udførelse.

Søndagens Samvær indledes med Gudstjeneste i Thomas Kingo's Kirke. Kl. 2,30 samledes vi ved Korsløggeskolen, og den følgende Time besaa vi den moderne Skole af 1938.

Til vor store Skuffelse maatte Forstander Hansens Fore-

drag udgaa. I Stedet gav Pastor Poulsen en interessant Skildring af Portugals indre og ydre Forhold og belyste den uegenyttige Samfundsreformator Salazar's Midler og Maal.

Om Aftenen talte Pastor Baun over Stævnets sidste Emne: „Kristen trods alt“. Han sagde: „Vil man være Kristen, maa man være det trods sig selv, trods det onde og trods Guds Førelse med os. Vi er fyldte af Begær efter Lykke. Lykke kan ikke være et Maal for Mennesker, for Lykke vil sige min Lykke. Livets Hemmelighed er: ikke Lykke, men lykkes!“

Efter Diskussion om Rammerne for kommende Aars Stævne, sluttede Pastor Prip. Derefter tog vi Afsked med vore Gæster. Stævnet var afsluttet; men de Ord, der gik til Hjertet, vil vi huske.

To fra Forskolen.

— Sagt om Seminarister.

Glossen „Simmenarist“ er ligesom ikke ganske salonfåhig. Den kan nu ogsaa siges meget foragtende med let Vibreren i Næsefløjene, en svag Læspen og et overlegent Stød gennem Næsen.

Egentlig bruges Betegnelsen ogsaa forkert i de fleste Tilfælde. Man er først værdig til dette Hædersnavn, naar man har bestaaet Eksamen ved et Seminarium; de fleste foretrækker vel ogsaa at bruge Ordet „Seminarieelev“ som Artsbetegnelse. (Hvem tænker forresten paa i vor klassisk-ukyndige Tid, at Seminarium betyder Planteskole? — Naa!)

I et Nummer af „Folkeskolen“ slog for nogen Tid siden Martin *Attrup* til Lyd for, at man afskaffede Betegnelserne Seminarium og Seminarist. De stammer fra den Tid, da Læreren endnu var „vor Degn“, og han foreslog i Stedet Navnene ændret til henholdsvis „Lærerhøjskole“ og „Lærerkandidat“. — Unægtelig Navne med Klang i! — Det var paa Tide, mente Hr. *Attrup*, at Lærerne kom paa Bølgelængde med de akademiske Borgere. Nu var Tiden inde til at hæve Seminaristerne ud af den „lavere Klasse“!

I en Kommentar til disse Udtalelser fastslaar „Fyens Stiftstidende“, at der i vor Tid absolut ikke er nogen fornuftige Mennesker, der betragter Seminarister som hørende til en lavere

Klasse. Den danske Lærerstand har forlængst selv forstaaet at skabe sig en social Standard, som de kan være tilfreds med.

Men alligevel. — Der er i Aarenes Løb opstaaet et vist Mindreværdskompleks*) hos os. Det almindelige Snobberi for Akademikerne faar ogsaa os til at ligge paa Maven for den sorte Skoles traditionelle Glorie!

Snobberiet for Specialist-Nusseriet har grebet om sig, og vi er ved at glemme, at Fordelen ved netop vor Uddannelse er dens Alsidighed. Vi har ingen Grund til at gøre Tilmærmelser til „Alma mater“ og blive røde i Hovedet, faa Haandsved og synke hen som en forelsket Præparand, naar hun har skænket os et naadigt Øjekast.

— Næ, lad os bare være Mennesker!

— s —

Tre Nytaarsønsker.

(Det hænder, at en Stil i Distraktion afleveres uden Navn. Vi gaar ud fra at Indsenderens Anonymitet i dette Tilfælde er en Forglemmelse og offentlig gør mod vort Princip Indlægget, hvis Ønsker er baade fromme og velmente.)

I: At der maa komme lidt mere Fut i de Seminarister, der befinder sig paa Guldbergsvej, naar Klokkerne ringer.

II: At de faa, der har det med at blive „syge“ midt paa Dagen, maa faa et bedre Helbred.

III: At stadig flere og flere vil forstaa, at man fremmer en god Sag ved villigt at indordne sig under de Bestemmelser, som den, der staaar for Ledelsen, har fastsat, selv om man derved mange Gange maa slaa af paa egen Fordel.

*) En af Grundene til denne Mindreværdsfølelses Opstaaen kan maaske skyldes den Indstilling, visse intellektuelle har haft til Seminarier. Denne akcepteres som bekendt rask væk af den litterære Halvverden. Bekendt er f. Eks. Henrik Pontoppidans Udtryk fra „Lykkeper“: „de ligner Gudhjælpemig uniformerede Seminarister“ (om danske Officerer) og: „.. En Mellemtung mellem en Seminarieelev og en offentlig Piges Jon.“ (!)

I Restriktionernes Tidsalder.

I Restriktionernes Tidsalder? Hvad er det? Jeg roder i Lommen og faar fat i et Par firkantede Tingester. Da jeg faar Lommeulden pillet af, staar jeg med 2 Stykker hugget Melis i Haanden. Mon det er Restriktioner?

Det er ikke saadan med de Fremmedord. I en Sprogspecialetime opkastede en det Problem, om Etik og Æst-etik rent sprogligt havde noget med hinanden at gøre.

Det fik mig til at tænke over, om ikke der ogsaa var en vis Forbindelse mellem Stratenrøver og Strategi — saadan rent sprogligt. Men er en Stratenrøver ikke netop en Privatmand, der studerer Krigskunst?

Krig — hm — „I Krig og Kærlighed gælder alle Kneb“ — altsaa ogsaa Restriktioner. Et underligt Ordsprog, men gammelt — og derfor sandt. Nede paa Gangen er der slaaet et nyt op! Spar paa Lyset! Det er vel en Restriktion — mon det saa er med Hensyn til Krigen eller til Kærligheden?

Dagene er korte paa nærværende Aarstid. Uden Lys kan vi ikke naa, hvad vi skal naa. For det er dog — skønt, hvad kender jeg til det? — fortrinsvis Lysets Gerninger, der øves paa Seminariet. Vi bliver nødt til at foretage en lille Ændring ved et andet gammelt Ordsprog, saa det bliver tidssvarende: Opsæt aldrig til i Morgen, hvad du alligevel ikke kan naa i Dag!

Det er vanskeligt at holde Hovedet klart i disse Krigstider. Hvem skal man hade, og hvem skal man elske? Det staar daarlige til med Oplysningen. Men 3 Restriktioner vil jeg indprente min eventuelle Søn, som skal bringe ham frelst uden om de Skær, hans Far absolut *vilde* strande paa.

Disse 3 Ord til min eventuelle Søn:

1. Elsk Filosofien, had Filosoferne; thi de bekæmper Kristendommen!
2. Elsk Kristendommen, had Præsterne; thi de bekæmper Filosofien!
3. Elsk det kvindelige, had Kvinderne; thi de bekæmper dig!
Men hvis det nu bliver en Datter?

Saa disse 3 Ord:

1. nedrust
 2. nedrust
 3. nedrust
- } ellers er Manden sin Undergang vis.

Men der er ingen, der vil nedruste! Lad os da gaa under! Skulde det ogsaa være saa slemt? Døden er snart det eneste, vi Mennesker har Chancer for umiddelbart at forstaa. Hvorfor frygte Befrieren? Livet er en uløselig Gaade. Kunsten at leve Livet er den vanskeligste af alle Discipliner. Har den en værdig Plads paa Seminariets Undervisningsplan?

„Livskunsten er for Manden, hvad Kogekunsten er for Kvinden“, kunde en klog Mand godt have sagt i et svagt Øjeblik, hvis han havde gidet. Men der er ingen, der gider. Jeg gider heller ikke. — Hvad var det nu, jeg skulde skrive om? Restriktioner! — Nej, jeg gider ikke.

K. B.

Senna.

For Forstaaelse af nedenstaaende poetiske Udgydelser skal berettes følgende:

4. Klasses Damer kom Onsdag d. 6. December alle til Hobe for sent til Engelsktimen. De fandt ved Ankomsten til Klassens Dør denne laaset.

R e d.

Inden for Murene.

Alle Smaadrenge i Fjerde sad
og vented' Pigernes Komme.
Men saa kom Overdrengen glad
med friske Løjer i Lomme:
„Nu skal I vide, Venner kære,
hvordan man for Piger i Fred kan være,
man drejer blot Nøglen i Døren om,
og derpaa med fiffig Mine, som
udtrykker al en Mands Nonchalance,
I siger med ægte Mandfolk-Arrogance:
Nej, var Døren lukket, I søde smaa,
og maatte I ude i Kulden staa,
nej, det kan vi da ej begribe,
hvem kunde jer stede i slig en Knibe?“

Og alle Smaadrenge i Hænderne klapped'
 og hinanden af Glæde i Ørene napped':
 „Ja, det er netop, hvad vi vil gøre,
 saa kan vi rigtig Pigerne tøre,
 men saa maa vi ryge Cigarer lange
 og vise, at vi er slet ikke bange."
 Som sagt, saa gjort af de gæve Helte;
 men hvordan Pigerne Sagen tog,
 derom de Herrer intet meldte.

Den undvegne.

Vi skal frygte , saa at vi ikke lyver vor Næste noget
 paa, ikke forraader ham, bagtaler ham eller paafører ham
 ondt Rygte; men vi skal undskylde ham, tale godt om ham
 og optage og udlægge alt i bedste Mening.

(Luther).

Helt inden for Døren.

Min kære søde 2 Øres-Poet!
 Jeg havde saa sandelig hellere set,
 du havde holdt dig fra det Gebet;
 men naar Fadæsen engang er sket,
 og du har brudt det 8. Bud
 og ladet den Slags sive ud,
 saa skulde jeg være en sølle Stud,
 om jeg ikke lod dig komme for Skud.
 Du skriver om, hvad du ikke ved,
 jeg fatter ej slig Dumdristighed,
 du siger derved let lidt Usandhed,
 det skyldes maaske, at du Pegasus red;
 thi hvis ret jeg ser, saa brugte du „staa“,
 fordi det skulde rime paa „smaa“;
 for Kahytsdøren hørte jeg tydeligt gaa,
 og jeg tror ikke, du frøs ganske blaa.
 Saa har du saadan en sær Idé
 om, hvad i saadan en Time kan ske;
 thi hvis rigtigt i Smøren jeg se,
 du tror mange Ord udgydet ble';
 men tro mig, den Slags gaar af uden Støj,

du kender slet ikke Mandfolkehøj,
 og hvad nu angaar den omtalte Røg,
 ja, saa er det rigtigt, vi tog os en Smøg.
 For Rytmer var Cigaretter trange,
 og saa skulde „lange“ rime paa „bange“,
 „Cigarer“, det meget bedre gange
 i den Slags uanstændige Sange.
 Hvorfor vi røg, det skal jeg sige,
 det vil just ikke hæve dine „Søstres“ Prestige:
 vi naaede Stil, Grammatik og deslige
 og Kiplings Digt om den hvide Mands Krige.
 Vi læste Aviser i store Masser,
 og først da endt var de Strabadser,
 vi sætter os hen og rigtig os gasser
 paa de mer' end rigelige Pladser.
 Vi naaede saa meget som aldrig før,
 men sige hvorfor, jeg ikke tør.
 Dog inden Slut det udsive bør,
 paa Grund af og med Smør,*)
 kom 4.s Damer for sent til Timen;
 man lytte skal altid til Klokkens Kimen,
 saa havde du sluppet for al din Primen,
 og jeg for denne min langlige Rimen.

En, der kom betids.

Yp ikke Trætte med sagesløs Mand, naar han ikke har voldt dig Mén.

Salomons Ordsprog 3,30.

Hvo lydefrit vandrer, vandrer trygt; men hvo der gaar Krogveje, hende gaar det ilde.

S. O. 10,9.

Hellere bo i en Krog paa Taget end fælles Hus med trættekær Kvinde.

S. O. 21,9.

Hellere bo i et Ørkenland end hos en trættekær, arrig Kvinde.

S. O. 21,19.

*) Slettet efter Forligsmands Ønske.

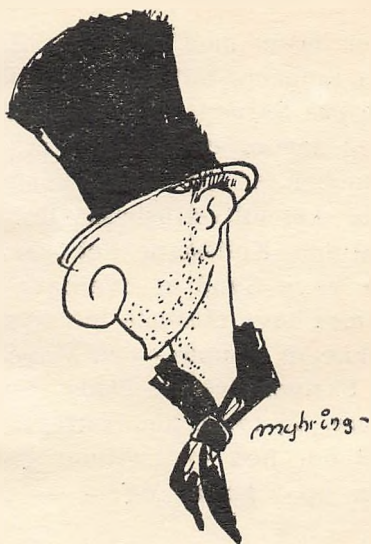
Ustandseligt Tagdryp en Regnvejrsdag og trættekær Kvinde ligner hinanden.

S. O. 27,15.

Samlet af Forfatteren til „Helt inden for Døren“.

Før Tæppet gaar

Tilskuerpladsen — øde og tom. En enlig Lampe tændes —. Samtidig søger den febrilske Underregissør at faa Tæppet rullet hurtigt ned. Et Bump markerer, at Gulvet er naaet. „Or-

kestergraven" besættes, og Suffløsen trækker sig ind i sit „Hus". Medens Orkesteret søger at komme i den „rette Stemning", fyldes Salen af det frygtede Uhyre, Publikum.

I „Skuespillerfoyeren" arbejdes der under Højtryk. Smin-køren har travlt med at forskønne Udseendet, Teatermaleren med at karrikere det, og Vermund med at fremstille lyserøde Breve. Resten af Skuespillerne kæmper om Pladsen ved de tre Kighuller. Alle maa se, om den „skønne udvalgte" er kommen. Selv Birkedommeren har i Dagens Anledning overgaaet sig selv og er mødt til den fastsatte Tid. „Se blot, hvad der

er kommen!" lyder det fra „Nussefrøkenen", der gnasker Chokolade med alle Tegn paa Velbehag. I Løbet af Nul komma Nul er Scenen ryddet, og endelig kan ogsaa hun faa Lov til at kigge ned paa den nu næsten fyldte Sal. „Foyeren" er en Summen af hostrupske Replikker. „Skulde jeg fortælle, hvor tit du paa en kærlig — nej paa en fiffig Maade", lyder det fra Fru Kammerraadens Hjørne. I en Pause i denne Ordstrøm opsøger Skriverhans Fruen for at faa at vide, om hans Gang nu er tilfredsstillende, eller om han stadig „læ'der paa Beinene li'som i Spæ'ekal?" I et andet Hjørne finder man Eibæk i Færd med at træne til Frierscenens gymnastiske Øvelse. Selv for en rutineret Frier er det ikke let, naar det skal gøres, uden at det gaar for meget ud over Benklædernes Pressefolder.

Den store Viser haster mod 19. — En vis Nervøsitet breder sig — G. K.s Ringeapparat fungerer, uden at man først skal ned og stille paa Skruen. P. P. bestiger Podiet og slaar an. Overregissøren sender et kritisk Blik ud over Scenen. „Har vi husket Stubben, er alle Sandsækkene paa Plads?" Ja, tro nu ikke, at vi skal luftværnsbeskyttes. Næh, Sækkene skal bruges til Støtte for Kulisserne, det gaar ikke an at hamre dem fast; det vil være Synd at overdøve P. P.s Orkester. Ogsaa Dragterne maa have et sidste Eftersyn. — Et Slips bindes — et Par Benklæder stoppes — en Mave sættes fast o.s.v.

„Per Bonde og Skriverhans paa Plads". Overregissøren nyder at kommandere, og tænk: de lystre!!! — — De sidste Toner fra „Titus" dør hen — 1 Minut gaar — GONG — Tæppet forsvinder op i Loftet, og — — „Det glider nok godt ned."

„Ja, naar man saadan en halvanden Dags Tid har krøbet om, uden at faa saa meget som Lugten af Mad, saa er man ikke sulten" — — vel Skriverhans?

To af Thalias' Tjenere.

„Hvem har sagt hvad?"

1. De kommer nødt til — — —
2. Fæ — siger jeg til mig selv — det er der da ingen, der kan ha' noget imod.

3. Det var dog ganske ukristeligt med den Snik-Snak nede ved det Bord!
4. Det skal være et Firtal, det elendige Myggebæn dér!
5. Kan De saa tænke Dem, den store Laban, som hugger lige ned i min ny Høvlebænk!
6. Saa blinker De een Gang med det ene Øje, og saa har De det.
7. Naah — (Armene i høj haandliggende Stilling) i Aaret attenhundrede (Spark) otte og tres fødtes (Isseflet) i Ballerup (Skur) Præstegaard Digteren (med Øjnene op mod Loftet) — — —
8. Nu har De lige betalt Skolepenge, naa, saa kan De jo godt solde med Kridtet.
9. Det er Dagens letteste Spørgsmaal.
10. Jeg var, nær sagt . . .
11. Saadan cirka — og helt nøjagtigt bliver det?
12. Saa begaar jeg den Dybsindighed, at jeg . . .
13. Det var dog overordentlig morsomt — hvor har De den Oplysning fra?
14. Saa kommer vi — saaledes — videre — Tak!
15. Det er ikke for at rose mig selv; men jeg synes nu, at disse kantede Streger er meget karg'teristiske.
16. Det vilde bedrøve Deres Regnelærer, hvis han vidste det.
17. Det kan jo ikke hjælpe noget, at De kommer her med den Indstilling, at De ikke vil bestille noget.
18. Saadan nogle smaa nogle er ikke længere!
19. Bliver det ikke det, saa bliver det noget andet, videre!
20. **Summa Summarum:**

Jeg mener jo da, at det er disse, som altid besvarer Dagens letteste Spørgsmaal, der siger noget Snik-Snak og fuldstændig mangler Indstilling. Tak!

Seminarieeleven.

Indl. Seminarieeleven er et Menneske.

A.: Kendetegn.

I for mandlige:

a. Skægstubbe.

- b. Haaret.
 - 1. halvlangt
 - 2. fedtet
 - 3. tjavset.
- NB.: Det kan ogsaa være permanentkrøllet.
 - c. Pibe og Bukselommer.
- II for kvindelige:
 - a. græsk Knude, glat Haar
 - b. uldne Strømper
 - c. flade, udtraadte Sko
 - d. Hornbriller og Filipenser.
- B. Seminarieeleven søger Føde.
 - I Tid:
 - a. tidligt paa Natten
 - b. sent om Morgen.
 - II Sted: Overalt, hvor der findes levende Væsner.
 - III Maade.
 - a. lurder paa Byttet
 - 1. Øjnene (Brillerne)
 - 2. Ørerne.
 - a. Jager og griber Byttet.
 - 1. Armene.
 - 2. Munden.
 - IV Fødens Art.
 - a. Dyrisk Føde.
 - 1. Privatelever
 - 2. Ost.
 - b. Planteføde.
 - 1. Tobak
 - 2. Rugbrød.
 - V. Redskaber til Fødens Behandling.
 - a. Spanskrør.
 - b. forlorne Tænder.
- C. Seminarieelevens Familieliv.
 - I Boligen.
 - a. Udseende.
 - 1. Kvistkammer.
 - x En god bred Divan.
 - xx Et Bord.
 - xxx En Lænestol.

xxxx Eventuelt en Bogreol.

2. Et stort solrigt Værelse.

NB.: Kun for Velhavere:

b. Brug

1. Soveplads

2. Spisestue.

II Omgangskreds.

a. andre Seminarieelever

b. Emner fra Byen.

D. Seminarieelevens Fritidsbeskæftigelse.

a. Fritiden: Fra Skolens Ophør til dens Begyndelse.

b. Brug

1. Biografliv

2. Restaurationsliv

3. Dyrkning af Kammeratskab

4. Private Interesser

5. Besøg af Morfeus

6. Eventuel Lektuelæsning.

Slutning: Nytte og Skade.

Hvorledes udrydder man lettest Seminaristerne.

Tilrettelagt og udgivet af Forskolen.

Zoologien i almenfattelig Fremstilling.

(Supplement til Forskolens Dispositioner).

HUNDEN

kendes fra de øvrige Rovdyr paa Halsbaandet, som der findes mange Arter af, af hvilke de almindeligste er Skødehunde og røde Hunde. De vittige Hunde er derimod meget sjældne.

KATTEN

er en Slags mindre Tiger. Katten omgaas gerne Kvinder, af hvem den lærer at lege med sit Offer. Den kan ikke lide Hunden, de lever som Hund og Kat.

SVINET

æder alt og ædes af alle.

STORKEN

er ligesom Enhjørningen et Fabeldyr, der nu kun lever i Sagn og Eventyr, som man ikke engang kan bilde Børn ind. Men endnu ender mange smaa Eventyr med Storken.

ANDEN

forekommer i to Arter. Den tamme And, der nydes stegt, og Avisanden, der sluges raa, samt en Afart, den sprængte And, der som Regel ved Middagen kommer mellem Fisken og Fuglevildtet, og altsaa hverken er Fugl eller Fisk. Andens Unger (Ællingerne) er som Regel smukke Dyr; men naar en enkelt er grim, bliver den en Svane.

GAASEN

udmærker sig ved, at dens Kød er særdeles velsmagende, og navnlig ved Juletid forspiser nogle Mennesker sig i den Grad paa den herlige Spise, at de afgaar ved en alt for tidlig Død. Derimod skal det være en sen Død at lade sig træde ihjel af Gæs.

SVALEN

bygger Rede ved Menneskers Bolig og elskes af alle. Svalen er en af de faa Fugle, der nyder berusende Drikke, deraf Navnet Svalebajer. Den bliver dog aldrig saa fuld som en Allike.

UGLEN

ser bedst i Mørke og sparer derfor ikke saa lidt, navnlig i disse Tider; det er snart den eneste Fugl, der er ude om Natten foruden Natravnen.

RAVNEN

er en stor Tyveknægt, der hugger alt, hvad den kan faa fat paa. Den ene af dem hugger dog aldrig Øjet ud paa den anden.

DROSLER

er en af de bedste Sangere og optræder derfor kun som Gæst i Sommertiden. Af Drosler findes der flere Sorter, en af dem er Solsorten.

GRAASPURVEN

er en uanselig Fugl, hvis Mave er i Uorden. Naar den taber en Klat paa en Forbipasserende, betyder det Lykke; de fleste foretrækker dog at vinde en Klat, f. Eks. i Lotteriet.

HØNSENE

lægger Æg og omfattes til Gengæld af Mennesket med stor Kærlighed, endda i den Grad, at Folk paa Landet gaar i Seng med dem.

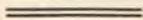
SKADEN

er en af vore bedst stillede Fugle, hvilket kan ses af de hyppige Notitser om, at Skaden anslaaes til en halv Million. Med andre Ord en Fugl, der søger sin Mage (se Kragen).

LOPPEN.

Den holdes som Husdyr hos Mennesket, men der bestaar ikke noget kærligt Forhold mellem dem. Snarere maa man sige, der er Blod dem imellem. Hos Hunden optræder Loppen i saa stort Tal, at nogle har hørt Loppen gø, medens det naturligvis var Hunden, der gjorde det.

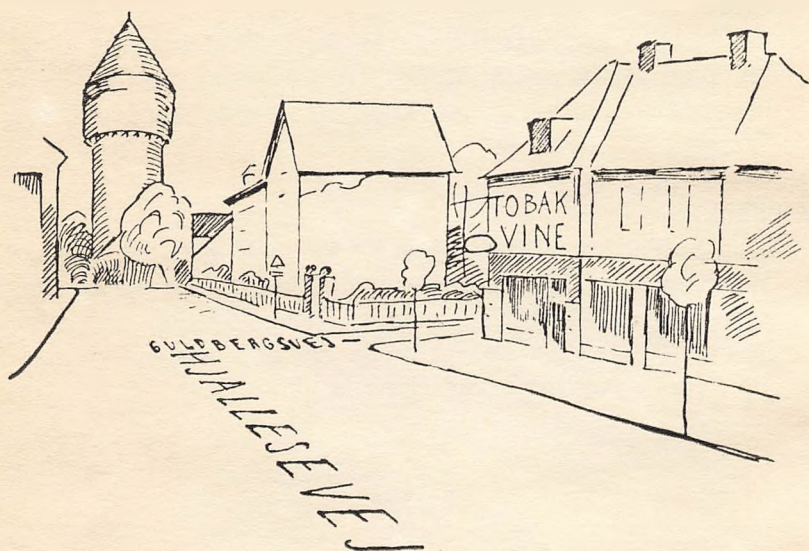
T. Y.

Alle Skolebøger til O. S.

Rasmussens Boghandel

Telf. 6184

Tobakker, Vine, Cigarer, Piber til populære Prisen

K. Rasmussen, Hjallesevej 6

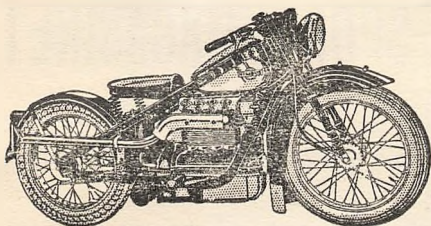
Telefon 6184

Blomsterlaustrup

Klaregade 7

Telefon 2728 (2 Lin.)

Naar det skal siges med Blomster!

De skulde prøve en

„Nimbus“

fra

N. Nielsen, Albanigade

Fotograf
Lønborg

Klaregade 18 - Tlf. 1329

*Oplag af Fotografier af
Skovgaards Fresker i Viborg*

Rasmus Hansens
Boghandel

Johannes Lyng
Vestergade 9
ODENSE - Telef. 28

Alt i Skolebøger og Skolemateriel

Ure og Briller

Ernst Nielsen
Albanigade 36

1. Kl.

Cykler - Gummi Reparationsværksted

Vilh. Nielsen
Hjallesevej 8 Telf. 7800

Fyldepenne Fotografiapparater

Stort Lager af gode Bøger

Jørgen Jørgensens Boghandel
Vestergade 63 - Telf. 2365

HUSK!

S. ALBRECHTSEN

Frugt- og Grøntforretning

Hjallesevej 10

„Doris“

Renser og presser alt!

Allégade 1 **Tlf. 7229**
(Indgang Hjallesevej)

Husk

Køb det i

SPORTSMAGASINET

Arne Lillevang

Klingenberg 6 Telf. 6315

Husk

Frk. Andersens

PENSIONAT

Kronprinsensgade 19

Telefon 3413

HUSK

 til Deres Dilettant-
komedie og Karne-
val at leje Deres Parykker i Barber-
forretningen **Søndergade 24**

Jh. Hansen

Hjallesevej 21

Alt i hjemmelavet
Konfektur

Alt i moderne Bogtryk udføres

Langelinie 68 — Telefon 4068

Kai Larsens Bogtrykkeri

K. F. U. M.

Odense

Klosterbakken - Telf. 1511

Pensionat

Fuld Pension - Telf. 5311

Værelser

med Centralvarme Læse- og
Rygestue

Restauration

(ogsaa for Damer)

Servering

Ingen Betjeningsafgift

Skotøjsreparation

Allégade 1 - (Hj. af Hjallesøvej)

1. Kl. Materiale
derfor billigt

Tlf. 9610 *F. Lindstrand*

Telefon 490

Lunau

Vestergade 27 - Odense

Carl Skavenborg - Trikotageforretning
Hjallesøvej 21 (Hj. af Allégade) - Telefon 2048

Køb nyttige Julegaver i den nye
Trikotageforretning

Alt i Trikotage og Lingeri til Her-
rer, Damer og Børn

Alt lægges i fikse Juleæsker

Gaa i **Polyfoto**

hellere i Dag
end i Morgen

Telefon 7482

Husk

Barberforretningen

Albanigade 67

Klipning 1,25 - Studsnng 0,50 - Børn
0,75 - Hovedbad 0,75 - Barbering 0,35
Hovedbad + Fønbøgning 1 Kr.

2 Mands Betjening

Ærbødigst *G. Nielsen* (ved Vandtaarnet)

H. Jensens

Cykleforretning

Albanigade 27 - Odense - Tlf. 45

Reparationer udføres
hurtigt og billigt

Moderation for Seminarister

Sæbehuset

Albanigade 17

Stort Udvalg i Sokker,
Slips og Trikotage

K.F.U.K., Klaregade 19

Pensionat for Damer

Fuld Pension 60 Kr.

Gode Værelser

Bedst og billigst
gør De Deres Indkøb i

Trikotageforretningen

Albanigade 34

Møbellageret

„3. Baggaard“

Skriveborde, Reoler, Lænestole m. m. faas altid billigt

Vestergade 49

Telf. 8498

Seminarieelever
10 % Rabat

„Alliance“

Anbefaler sig med lækreste
Brød og Kager. — Saavel
små som store. Bestillinger
leveres omgaaende. —
Brødet bringes overalt . . .

R. Bonde

Gulbergsvej 10 Tlf. 6302.

I. L. Christensen & Co.
Odense Kaffe- og Thehandel

Vestergade 19
Telf. 168 - 5368

Kaffe, The, Chocolate

Husk

Konfektur-
forretningen

Hjallesevej 1

Vilh. Larsens Eftf.

Bog- og Papirhandel

Jernbanegade 2
Odense
Tlf. 170 og 374

C. Ravens Eftf.

Jul. Larsen

Benediksgade 46 . . . Odense

Tulipaner, Hyacinter, Begonier, Alpevioler
afskaarne Blomster, pyntede
Kurve og Skaale

Kaj Sick

Isenkram
Køkkenudstyr
Glas
Porcelæn

ALBANIGADE 63
Odense - Telf. 801

K. Tingleffs

Maskinskrivningsbureau

Tlf. 3869 - Adelgade 7¹

Anbefaler sig med alt
Maskinskrivning - Du-
plikering - Sange - An-
befalinger

Afskrift af Eksamensbevis

Køb Deres Musikinstrumenter
hos Fagmanden, hvor De har
den bedste Garanti.

A. Andersen

Instrumentmager

Gravene 9

Telefon 750

A. Christiansen

Nørregade 29 - Tlf. 705

Kul - Kokes - Cinders

i alle Størrelser til billigste Priser

A. M. Berg

Fisketorvet 3

Ure og Brilller

Husk at købe Julegaver hos

Svend Holm

Albanigade 61

(Lige overfor Vandtaarnet)

Alt i Trikotage

Folmer Andersen

Farve- og Tapethandel

Hjallesevej 17

ODENSE

Tlf. 881

Alt i

Noder og Streng

Vonsild Sørensen

Klaregade 15 — Telefon 1587

Skotøjsreparationen

Albanigade 67

er Stedet, hvor De med absolut Sikkerhed kan henvende Dem med Reparation af saavel almindeligt Fodtøj som Selskabsfodtøj, og De kan trøstigt gaa ud fra helt igennem at blive tilfreds. - - Talrige Udtalelser af tilfredse Kunder

A. Krohn Rasmussen

(overfor Seminariet)

Husk

„Orkidé“

Parfumeri

ALBANIGADE 57

(ved Vandtaarnet)

Alt Glarmesterarbejde

udføres

R. Johs. Jensen

Albanigade 41

Telf. 6711

Bendt Haugsteds

Boghandel

Vestergade 3

Odense

Telefon 279

Skal De ha' Musik? - Se her!

Noder, Violiner og Strengø har i stort Udvalg
Seminariets Nødebøger har altid paa Lager
Grammofoner og Plader — alle kendte Mærker

Kongensgade 26 - Telefon 5074

M. Gørvild

Skal De

leje eller købe et Orgel eller Piano.
bese da vort Lager. Vi har det største
Udvalg paa Fyn. Leje med Forkøbsret.

Nye Andresen, Aalborg-Orgler fra 195
Kr. kontant.

Odense ældste Pianofirma

Eneforhandling for
Hindsberg. kgl. Hofleverandør

Adolph Rasmussen

Vestergade 100

Vil godt De spise, saa gaa til vor Mor,
det kan jeg sige uden at lyve.
Og husker De saa, hvor det er hun bor?
Ja, Allégade 22!

Ester Madsens

Pensionat

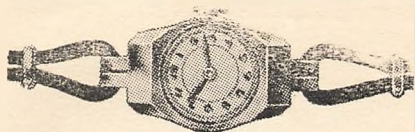
Køb

Kolonial og Brændsel

hos

FRANTS LARSEN

ved Seminariet

Alt i **URE &
BRILLER**
Rimelige
Priser

A. SORENSEN
Urmager

Østerbæksvej 58 Tlf. 4725

Violinbygger

Anders **Thomsen**
Slotsgade 26 Telefon 8414

Odense

Specialforretning for Streng- og
Strygeinstrumenter.
Omhyggelig Reparation.
Streng i bedste Kvaliteter.

Byens førende

Herremagasin

A. Chr. Ulsteds Eftr.
Vestergade

Bageri og Konditori

„VICTA“

Albanigade 55

(overfor Vandtaarnet)

Ryg

TØRRINGS

Cigarer & Cigarrillos

Der kan Du se!

Du læste jo alligevel

Annoncerne!

Neuruppinere:

Med vældig Flid vi Haandbold driver,
og Clausen delta'r selv med Lyst og Iver.

Af en Gymnastiklærers Glæder:
Nu er der Mærker paa alle Haandklæder!

Saa utroligt det end kan lyde:
Trappen ser vi daglig med Tændstikker flyde!

I Redaktionen:
Petra Petersen, Palle Schmidt, Hans Henning Hansen, Knud Geckler,
Erik Gøbel Poulsen.

Forretningsfører:
Knud Bech Rasmussen

Annoncechef:
Paul Madsen.